

er bemærkelsesværdigt, at Dansk Folkeparti har bøjet sig endnu engang for regeringen på det her punkt.

Vi vil fortsætte med at stille forslag på det her område, og vi håber, at det på et tidspunkt vil lykkes at få overbevist tilstrækkelig mange herinde om, at vi ikke kan blive ved med at lade de mennesker, der er afhængige af overførselsindkomster, sakke bagud, at vi ikke også på det her punkt skal lade uligheden vokse og vokse, og også at få overbevist et flertal herinde om, at det er nødvendigt at få en anden form for finansiering af socialpolitikken og en mere værdig måde at lave sociale projekter på.

Kl. 18:47

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

25) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om en akademisk videregående teologisk uddannelse i islam.

Af Sophie Hæstorp Andersen (S) m.fl.
(Fremsættelse 11.04.2008).

Kl. 18:47

Forhandling

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Forhandlingen er åbnet. Videnskabsministeren.

Kl. 18:48

Videnskabsministeren (Helge Sander):

Det er så tredje gang på 4 år, vi skal debattere denne sag her i Folketingssalen, og det kan jeg faktisk godt forstå ønsket om, for forslaget rører jo i en større sammenhæng ved noget centralt, som vi alle er stærkt optagede af: Hvordan sikrer vi en vellykket integration? Hvordan undgår vi, at mindre grupper i vores samfund formidler antidemokratiske holdninger? Og hvordan får vi i det hele taget gjort forståelseskløften mellem

de vestlige lande og lande, hvor islam er hovedreligionen, mindre?

Muhammedtegningerne, tørklædedebatten og rabiate synspunkter blandt mindre grupper om afskaffelse af det vestlige demokrati viser, hvorfor debatten er så vigtig.

Som jeg også tidligere har givet udtryk for her i salen, er regeringen enig med Socialdemokratiet om intentionerne og dermed målet med forslaget, men vi er stadig ikke enige om midlerne og processen.

Allerede i 2003 opfordrede regeringen i sit integrationsudspil Det Islamiske Trossamfund til at rette henvendelse til universiteterne, hvis de ønskede en sådan uddannelse. Det er selvfølgelig, fordi vi mener, at trossamfundets accept på forhånd er helt afgørende for, at det kan blive en succes. Det nytter jo ikke, at nogen bliver tvunget til en universitetsuddannelse, hvis det er således, at behovet ikke eksisterer. Men vores opfordring er tilsyneladende ikke blevet fulgt. Det er i hvert fald, hvad de teologiske fakulteter ved de relevante universiteter har oplyst forud for denne debat. Jeg må derfor konstatere, at interessen for en akademisk teologisk uddannelse i islam blandt trossamfundene lader til at være begrænset.

Så kan man jo anlægge den betragtning, at man vil gøre det alligevel, men det er altså ikke sådan, vi har valgt at organisere vores universiteter herhjemme. Når universiteter ønsker at udvikle og udbyde nye uddannelser, kræver det en dialog var relevante aftalegrupper. Det er for at sikre uddannelsens relevans på arbejdsmarkedet, så studerende ikke uddannes til arbejdsløshed. Relevansen er da også en betingelse for, at Akkrediteringsrådet kan give en positiv akkreditering af en uddannelse. Det gør i øvrigt ingen forskel, om vi diskuterer den ene eller den anden universitetsuddannelse, for det centrale spørgsmål er i virkeligheden: Hvor langt kan vi som politikere trænge os ind på universiteternes faglige selvstyre? Det er et spørgsmål, som jeg ved i høj grad også optager Socialdemokraterne, som jo er regeringens forligspartner netop på universitetsområdet. Det er ikke os her i Folketinget, men det enkelte universitet, der beslutter, hvilke uddannelser det vil udbyde inden for sit fagområde. Det er en helt central del af det faglige selvstyre. At følge det fremsatte forslag ville betyde en politisk kortslutning af det faglige selvstyre på vore universiteter, et princip, der er knæsat i universitetsloven, og en konsekvens af